

УДК 343.1

В. В. Рогальська
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри кримінального процесу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЯ ПРАВА НА ІНФОРМУВАННЯ ОСІБ, ЩОДО ЯКИХ ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ КРИМІНАЛЬНЕ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ, В КОНТЕКСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СПРАВЕДЛИВОГО СУДОЧИНСТВА: ОКРЕМІ АСПЕКТИ

Постановка проблеми. З 1 вересня 2017 року набрала чинності Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом (далі-ЄС), Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода). Відповідно, до вищезазначеної Угоди, Україна на себе взяла певні зобов'язання, зокрема – розвивати судове співробітництво у цивільних та кримінальних справах, повною мірою використовуючи відповідні міжнародні і двосторонні документи та ґрунтуючись на принципах юридичної визначеності і праві на справедливий суд (ч.1 ст. 24) [1].

Право на справедливий суд закріплено в статті 6 Конвенції про захист прав та основоположних свобод (далі – ЄКПЛ), відповідно до якої кожному гарантується право на справедливий і публічний розгляд справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, при визначенні цивільних прав і обов'язків особи чи при розгляді будь-якого кримінального обвинувачення, що пред'являється особі [2]. Ця ж норма регламентує і змістовні елементи вищезазначеного права, зокрема і права осіб, щодо яких здійснюється кримінальне переслідування.

Дослідження наукової літератури, вивчення матеріалів кримінальних проваджень та опитування практичних працівників в межах дисертаційного дослідження «Теоретичні засади реалізації в кримінальному провадженні права на справедливий судовий розгляд» дали підстави зробити висновок, що серед усіх прав, гарантованих ст. 6 ЄКПЛ, чи не найбільші перепони існують у реалізації прав підозрюваних (обвинувачених), які передбачені п.п. «а», «б» та «є» ч. 3, ст. 6 ЄКПЛ, а саме: «бути негайно і детально проінформованим зрозумілою для нього мовою про характер і причини обвинувачення, висунутого проти нього»; «мати час і можливість, необхідні для підготовки свого захисту»; «якщо він не розуміє мови, яка використовується в суді, або не розмовляє нею-одержувати безоплатну допомогу перекладача».

Не викликає жодних сумнівів, висновок про те, що відсутність належного, своєчасного та зро-

зумілого інформування осіб, щодо яких здійснюється кримінальне переслідування, про характер та причини їх обвинувачення а також про права, якими вони наділені – жодним чином не сприяє реалізації права на справедливий суд.

Аналіз останніх публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми Незважаючи на те, що окремі аспекти інформування у кримінальному процесі вже були предметом дослідження таких учених-процесуалістів як Ю.П. Аленін, О.М. Дроздов, О.В. Іващенко, С.Д. Лук'янчиков та ін., проте поза їх увагою залишився ряд проблемних питань реалізації права на інформування у контексті забезпечення права на справедливий суд, а саме: особливості регламентації права на інформацію в кримінальному процесі в національному та міжнародному законодавстві; змістовні елементи вищезазначеного права; мета та процесуальні вимоги інформування тощо.

Метою дослідження є нові наукові знання щодо регламентації та реалізації права на інформування в кримінальному процесі в контексті забезпечення справедливого судочинства.

Виклад основного матеріалу дослідження. Під інформуванням у кримінальному провадженні взагалі прийнято вважати сукупність кримінально-процесуальних норм, які регулюють суспільні відносини, що виникають, змінюються та припиняються з приводу форм інформування, процесуального порядку інформування, закріплюють коло його учасників, їх права, обов'язки і законні інтереси та правові наслідки у разі невиконання цих норм [3, с. 8].

Погоджуючись із автором вищезазначеного поняття, в межах нашої статті пропонуємо розглянути лише окремі аспекти регламентації та реалізації права на інформування осіб, щодо яких здійснюється кримінальне переслідування в контексті забезпечення справедливого судочинства.

Право на інформування в кримінальному процесі хоча і не регламентовано експліцитно у ЄКПЛ, а лише визначено як змістовні елементи ч. 2 ст. 5 та ч. 3 ст. 6 ЄКПЛ проте, його зміст розкривається в прецедентній практиці Європейсько-

го суду з прав людини (далі – ЄСПЛ), положеннях Міжнародного пакту про громадянські і політичні права (далі – МПГПП) (ч. 2 ст. 9, п. «а» ч. 3 ст. 14) [4]; стандартах Європейського комітету з питань запобігання катувань (далі – ЄКЗПК) (п. 37, п. 44) [5] та інших міжнародних документах.

Разом з тим, слід зазначити, що основним документом, який на сьогодні регламентує вищезазначене право є Директива Європейського парламенту та Ради Європейського Союзу (далі-ЄС) «Про право на інформування в кримінальному процесі» (далі – Директива) [6]. Зазначений документ був прийнятий з метою поступового зближення кримінального процесуального законодавства держав-членів ЄС та встановлення мінімальних правил захисту права на інформування для осіб, щодо яких здійснюється кримінальне переслідування [7]. Тим самим, Рада ЄС визначила право на інформування ключовим складником довгострокового плану дій задля посилення і захисту прав підозрюваних у кримінальних провадженнях на всій території ЄС, а ЄС, в свою чергу, прийняв законодавство, яке регулює це питання і зобов'язує всі держави-учасниці впровадити закони, підзаконні акти та адміністративні положення, які необхідні для забезпечення відповідності зазначеної Директиви [8]¹.

В національному законодавстві право на інформування також не регламентовано в окремій статті. Нормативно закріплено лише його змістовні елементи та вимоги щодо здійснення такого інформування, які розміщені в окремих нормах Конституції України [9], Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК) [10], Закону України «Про Національну поліцію» [11], Закону України «Про попереднє ув'язнення» [12] та ін., але усі вони в майже в цілому дублюють норми міжнародного законодавства.

Аналіз вищезазначених джерел, дозволив зробити висновок про те, що право на інформування в кримінальному процесі включає в себе наступні змістовні елементи: 1) право бути поінформованим про підстави затримання², 2) право бути поінформованим про характер і причини обвинувачення, висунутого проти особи; 3) право особи, щодо якої здійснюється кримінальне переслідування, бути поінформованим про свої права; 4) право особи на доступ до доказів, на яких ґрунтується обвинувачення проти неї.

ЄСПЛ розмежує вищезазначені елементи в залежності від мети інформування. Так, відповідно до рішення ЄСПЛ «Shamayev and Others v. Georgia and Russia», метою інформування про підстави затримання є – надання можливості затриманій особі скористатися правом на ініціювання перевірки законності та обґрунтованості застосування такого запобіжного заходу [13]. В рішенні «Mattoccia v Ital», ЄСПЛ дійшов до висновку що інформування про причини та характер обвинувачення здійснюється з метою надання особам, щодо яких здійснюється кримінальне переслідування, можливостей підготовки адекватного захисту [14]. Мета інформування осіб, щодо яких здійснюється кримінальне переслідування про їх права полягає в ефективному забезпечення реалізації права на справедливий суд (рішення ЄСПЛ «Airey v Ireland») [15]. Інформування про право особи на доступ до доказів, на яких ґрунтується обвинувачення проти неї переслідує декілька цілей: на ранніх стадіях це – надання можливості затриманій особі ефективно оскаржити законність затримання (рішення ЄСПЛ «Shamayev and Others v. Georgia and Russia») [13]; під час усього провадження – забезпечення справедливості провадження та підготовки захисту (рішення ЄСПЛ «Garsia Alva v Germany») [16].

В межах цієї статті вважаємо за доцільним більш детально розглянути процесуальні вимоги лише до першого змістовного елементу, а саме: право бути поінформованим про підстави затримання в контексті забезпечення справедливого судочинства; проаналізувати норми національного законодавства та практику його реалізації на предмет дотримання вищезазначених вимог; виокремити чинники, які ускладнюють їх реалізацію та запропонувати конкретні шляхи їх вирішення.

Відповідно до нормативно-правових документів, які регламентують право на інформування про підстави затримання, таке інформування повинно відповідати наступним вимогам:

– *проактивна позиція сторони обвинувачення*. Повідомлення про причини затримання відповідно до ст. 5 ЄКПЛ є позитивним обов'язком для представників сторони обвинувачення, який вимагає активних дій від них і не може бути виконаний шляхом пасивного забезпечення доступності інформації без доведення її до відома захисту. Отже недостатньо надавати затриманому інфор-

¹ Аналіз вищезазначених документів та вивчення досвіду держав-членів ЄС щодо побудови загальної кримінально-правової політики, зокрема, в галузі кримінального судочинства, для нас не є обов'язковим, оскільки Україна не є членом ЄС, але, на нашу думку, є вельми важливим, адже має на меті визначення орієнтирів реформування національного законодавства в частині реалізації права на справедливий суд.

² Попри те, що право бути поінформованим про підстави арешту передбачене не в ст. 6 ЄКПЛ, яка регламентує право на справедливий суд, а в ст. 5, яка закріплює право на свободу та особисту недоторканність, ми розглядаємо таке право як необхідну умову для забезпечення справедливого судочинства, адже за відсутності поінформованості про причини та підстави затримання – особа позбавляється можливості ефективно захищатися від кримінального переслідування та звертатися до суду для захисту своїх прав.

мацію про підстави його затримання лише тоді, коли він її запитує. Від органів держави може знадобитися вживання додаткових заходів для привертання уваги затриманого до наявної інформації та забезпечення належного розуміння ним такої інформації (рішення ЄСПЛ «Brozicek v Italy» [17], «Mattoccia v Ital» [14]).

- *негайність (терміновість)*. В ч.2 ст. 5 ЄКПЛ йдеться про необхідність такого сповіщення негайно. ЄСПЛ в своїх рішеннях уникає зазначення якогось конкретного максимального строку. Так, наприклад, у справі «Kaboulov v. Ukraine» заявник був заарештований задля його депортації, і ЄСПЛ постановив, що 40-хвилинна затримка в його інформуванні про підстави арешту сама по собі не означала можливого порушення ч. 2 ст. 5. Натомість у справі «Saadi v. the United Kingdom» ЄСПЛ постановив порушення ч. 2 ст. 5, коли заявника, який прагнув політичного притулку, поінформували про причини його затримання в центрі тимчасового перебування лише через 76 годин. Взагалі ЄСПЛ стримано ставиться до коротких затримок у наданні інформації відповідно до Статті 5 (2), але тільки у разі наявності особливостей і складнощів у конкретній справі. Комітет ООН у рішенні з прав людини пішов далі, ніж ЄСПЛ, у поясненні того, що він вважає «негайним» інформуванням.. Так, у рішенні по справі «Krasnova v Kyrgyzstan» він уточнив, що саме мається на увазі під «терміновим порядком», коли визнав порушення ч.2 ст. 9 МПГПП через те, що заявницю не сповістили про причини її арешту протягом першої доби затримання [8]. Отже з вищезазначеного можна зробити висновок, що за загальним правилом представники сторони обвинувачення зобов'язані надавати затриманій особі інформацію про підстави її затримання одразу або в найкоротший термін після затримання, але не пізніше аніж 24 години з моменту затримання.

- *зрозуміла та проста мова*. Відповідно до ч.2 ст.5 ЄКПЛ таке сповіщення повинно бути надане зрозумілою для затриманої особи мовою. В своїх рішеннях ЄСПЛ робить більше акцент на доступності та простоті мови, аніж на тому, щоб таке сповіщення було на рідній мові або на мові, яку особа достатньо розуміє і на якій може спілкуватися. Так, відповідно до рішення ЄСПЛ «Fox, Campbell and Hartley v the UK» від 30 серпня

1990 р. інформація про причини арешту повинна бути надана в такий спосіб, щоб людина могла її зрозуміти, тобто «простою, не перевантаженою спеціальною термінологією мовою»[18]. Проте не викликає жодних сумнівів, що таке сповіщення повинно відбуватися рідною або тією мовою, яку особа розуміє, оскільки права, які регламентовані в ст. 6 ЄКПЛ повинні існувати не лише в теорії, але й ефективно реалізуватися на практиці, а відсутність зрозумілого інформування осіб, щодо яких здійснюється кримінальне переслідування про підстави затримання – жодним чином не сприяє реалізації права на справедливий суд.

- *достатність та детальність*. Відповідно до рішення ЄСПЛ «Fox, Campbell and Hartley v the UK» таке інформування повинно охоплювати «правові та фактичні підстави» арешту [18]. Комітет ООН з прав людини у справі «Drescher Caldas v. Uruguay» уточнив, якого рівня деталізації наданої затриманим інформації вимагає стаття 9 (2) МПГПП. Комітет зазначив, що така інформація має бути достатньою для того, щоби підозрюваний міг «вжити негайних заходів задля свого звільнення, якщо вважає, що названі причини арешту є вигаданими або необґрунтованими» та ухвалив, що інформування заявника про його арешт у рамках вжитих Уругваєм «оперативних заходів безпеки» без будь-якого зазначення висунутих йому претензій було недостатньо [8].

- *триваючий характер обов'язку інформувати*. Особа повинна інформуватися про причини свого арешту протягом всього часу перебування її під арештом, а не лише відразу після затримання. Так, у рішенні ЄСПЛ «Savenkova v. Russia», суд постановив, що державні органи не можуть просто надалі посилатися на ті причини, за яких здійснили первісне затримання; вони, натомість, мають пояснити, чому ці причини все ще мають нагальний характер з посиланнями на конкретні факти, що стосуються особистих обставин затриманої особи та її поведінки [19].

Попри те, що відповідно до національного законодавства, представники сторони обвинувачення, також зобов'язані під час інформування затриманої особи про підстави її затримання дотримуватися певних вимог, а саме: бути проактивними; здійснювати таке інформування негайно; інформувати особу про підстави затримання зрозу-

³ Інші процесуальні вимоги (достатність та детальність; триваючий характер інформування) окремо не регламентуються в КПК України, однак аналіз норм чинного законодавства та опитування практичних працівників дає підстави зробити висновок, про те, що інформування про підстави затримання найчастіше відбувається шляхом усного сповіщення особи з подальшим занесенням до протоколу затримання відповідної підстави затримання у тому вигляді, в якому вона відображена у відповідній статті кримінального процесуального законодавства. Надалі затримана особа інформується про підстави затримання лише на її вимогу. Проте, оскільки копія зазначеного протоколу надається затриманій особі – можна стверджувати що процесуальний порядок інформування передбачений в КПК України у разі дотримання усіх процесуальних вимог такого інформування надає можливість затриманій особі вжити негайних заходів задля свого звільнення, якщо вона вважає своє затримання незаконним, зокрема – скористатися правом на ініціювання перевірки законності та обґрунтованості застосування такого запобіжного заходу.

мілою для неї мовою (ст. 29 Конституції України, ч.ч. 4, 5 ст. 208 КПК, ч. 3 ст. 212 КПК)³, системний аналіз чинного законодавства, вивчення матеріалів кримінальних проваджень та опитування практичних працівників дозволив зробити висновок про наявність окремих перепон під час реалізації вищезазначених вимог в практичній діяльності представників сторони обвинувачення, а саме:

1) вищеперераховані процесуальні вимоги встановлені лише щодо представників сторони обвинувачення, які здійснюють інформування під час затримання в порядку ст. 208 КПК та затримання особи яка вчинила кримінальне правопорушення за межами України в порядку ст. 582 КПК. Під час здійснення превентивного затримання в порядку ст. 15-1 ЗУ «Про боротьбу з тероризмом» [20] та затримання на підставі ухвали слідчого судді (ст. 191 КПК), законодавець не передбачив можливості затриманим особам скористатися своїм правом на інформування, в тому числі і щодо підстав затримання, а регламентував лише вимогу для представників сторони обвинувачення щодо невідкладного надання такій особі копії рішення про її затримання;

2) попри те, що майже усі опитані практичні працівники (93%) зазначили що не порушують вимогу негайності інформування про підстави затримання, автори дослідження «Права людини за зачиненими дверима. Звіт за результатами дослідження «Процесуальні гарантії затриманих осіб»» ставлять під сумніви такі висновки та зазначають що перевірити на практиці, чи справді особу повідомили з перших хвилин затримання про його справжні причини, вкрай складно. Першим офіційним документом, в якому зазначені первинні звинувачення особи, є протокол про затримання, копія якого має бути негайно вручена затриманому, а також надіслана прокурору (ч. 5 ст. 208 КПК). Однак проблема полягає в тому, що КПК чітко не зазначає, коли саме має бути складений протокол про затримання особи. Відсутня й норма щодо негайності проведення допиту затриманої особи. Як наслідок, про справжні причини затримання особа може дізнатися й через кілька годин після фак-

тичного затримання [21]. Також порушенню вимоги негайності повідомлення особі про підстави її затримання, на нашу думку, сприяє відсутність єдиного розуміння хто є уповноваженою службовою особою на затримання, а тому обов'язки які покладаються на таку особу, зокрема і інформування щодо підстав затримання, непоодинокі виконуються не особою, яка безпосередньо здійснила затримання, а слідчим після доставлення затриманої особи до органу досудового розслідування лише після спливу певного проміжку часу;

3) результати опитування свідчать про те, що практичні працівники цілком усвідомлюють свої зобов'язання щодо необхідності негайного повідомлення затриманій особі про підстави її затримання на зрозумілій для неї мові, але майже усі вони зазначають що на сьогоднішній день не в змозі якісно забезпечити належним чином цю вимогу через відсутність цілодобової лінгвістичної допомоги та надієвість під час затримання вже існуючого механізму залучення перекладачів через Центри з надання безоплатної правової вторинної допомоги [22].

Отже результати дослідження дають підстави стверджувати про існування розбіжностей між вимогами законодавства у сфері інформування про підстави затримання, та практикою реалізації таких законодавчих норм у діяльності представників сторони обвинувачення. Зазначеним недолікам реалізації права інформування про підстави затримання сприяють також окремі прогалини у нормативно-правовому регулюванні цих процедур. З цією метою, пропонується: доповнити ст. 191 КПК та ст. 15-1 України ЗУ «Про боротьбу з тероризмом» наступним положенням: «порядок затримання таких осіб та розгляду скарг про їх затримання здійснюється відповідно до статей 206 та 208 КПК України а також передбачити дієвий механізм цілодобового забезпечення через Центри з надання безоплатної вторинної правової допомоги термінової лінгвістичної допомоги для осіб, щодо яких здійснюється кримінальне переслідування і які не володіють мовою кримінального судочинства.

Література

1. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони від 30 листоп. 2015 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011.
2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 04 листоп. 1950 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004.
3. Іващенко О.В. Інформування учасників кримінального провадження : автореферат дис. ... канд. юрид. наук. Одеса, 2013. 20 с.
4. Міжнародний пакт про громадянські та політичні права (Прийнятий резолюцією 2200 (XXI) Генеральної Асамблеї від 16.12.1966 р.). Права людини. Міжнародні договори України, декларації, документи. К., 1992. С. 36–62.
5. Мінімальні стандарти належного поведіння: аналіз національного та міжнародного досвіду : практичний посібник. Ю.Л. Белоусов, М.М. Гнатівський, В.О. Гацелюк, А.Л. Федорова; за заг.ред. Ю.Л. Белоусова. К.: Баїте, 2013. 170 с.
6. Directive 2012/13/EU of the European Parliament and the Council of 22 May 2012 on the right to information in criminal proceedings. OJ L 142, 1.6.2012, p. 1–10.
7. Козерацька О.С. Правові основи співробітництва в сфері кримінального судочинства в рамках Угоди про асоціацію між Європейським Союзом та Україною/ *Правовий вимір конституційної та кримінальної юрисдикції в Україні та світі. Перші юридичні читання* : матеріали Всеукр. дистанційної конф., присвяч. 20-річчю створення екон.-правового ф-ту (27 квіт., 2018 р., м. Одеса) : зб. тез доп. / ОНУ ім. І.І. Мечникова, ЕПФ ; уклад.: А. В. Левенець, О. В. Нарожна ; за заг. ред.: Л. О. Корчевна, І. А. Дришлюк. Одеса : Фенікс, 2018. С. 161–166.
8. Право на інформацію в кримінальному процесі: Порадник для адвокатів щодо здійснення захисту, гарантованого державою. Правова Ініціатива Відкритого Суспільства. URL: http://ulaf.org.ua/wp-content/uploads/2013/12/BPD_poradnyk_2.pdf.
9. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 черв. 1996 р. Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
10. Кримінальний процесуальний Кодекс України від 13 квітн. 2012 р. № 4651-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
11. Про Національну поліцію: закон України від 02 липня 2015 року № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.
12. Про попереднє ув'язнення: закон України від 30 червня 1993 року № 3352-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3352-12>.
13. Рішення ЄСПЛ Shamayev and Others v. Georgia and Russia, від 12.04.05. URL: <https://hudoc.echr.coe.int>.
14. Рішення ЄСПЛ Mattoccia v Ital від 25.07.200. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_004.
15. Рішення ЄСПЛ Airey v Ireland від 09.10.1979. URL: <https://hudoc.echr.coe.int>.
16. Рішення ЄСПЛ Garcia Alva v Germany від 13.02.2001. URL: <https://hudoc.echr.coe.int>.
17. Рішення ЄСПЛ Brozicek v Italy від 09.12.1989. URL: <https://hudoc.echr.coe.int>.
18. Рішення ЄСПЛ Fox, Campbell and Hartley v the UK від 30.08.1990. URL: <https://hudoc.echr.coe.int>.
19. Рішення ЄСПЛ Savenkova v. Russia від 04.03.2010. URL: <https://hudoc.echr.coe.int>.

20. Белоусов Ю., Сівак Т., Сущенко В., Токарев Г., Швець С. Права людини за зачиненими дверима. Звіт за результатами дослідження «Процесуальні гарантії затриманих осіб» К.: 2015. 208 с. URL: http://ulaf.org.ua/wp-content/uploads/2017/02/UA_Inside_Police_Custody_in_Ukrainian.pdf.

21. Про деякі питання залучення перекладачів (сурдоперекладачів) для забезпечення надання безоплатної вторинної правової допомоги : постановова КМУ від 24 черв. 2016р. № 401. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/401-2016>.

Анотація

Рогальська В. В. Регламентация та реалізація права на інформування осіб щодо яких здійснюється кримінальне переслідування в контексті забезпечення справедливого судочинства: окремі аспекти. – Стаття.

У статті проаналізовано міжнародні та вітчизняні нормативно-правові акти, які регламентують право на інформування в кримінальному процесі в контексті забезпечення права на справедливий суд. Визначено змістовні елементи права на інформування в кримінальному процесі та проаналізовано мету та процесуальні вимоги інформування про підстави затримання. Розглянуто основні чинники, які ускладнюють його реалізацію та запропоновано конкретні шляхи вирішення зазначених проблем.

Ключові слова: право на справедливий суд, право на інформування, мета інформування, інформування про підстави затримання.

Аннотация

Рогальская В. В. Регламентация и реализация права на информирование лиц в отношении которых осуществляется уголовное преследование в контексте обеспечения справедливого судопроизводства: отдельные аспекты. – Статья.

В статье проанализированы международные и отечественные нормативно-правовые акты, регламентирующие право на информирование в уголовном процессе в контексте обеспечения права на справедливый суд. Определены содержательные элементы права на информирование в уголовном процессе и проанализированы цели и процессуальные требования информирования об основаниях задержания. Рассмотрены основные факторы, которые затрудняют его реализацию и предложены конкретные пути решения указанных проблем.

Ключевые слова: право на справедливый суд, право на информирование, цель информирования, информирование об основаниях задержания.

Summary

Rohalska V. V. Regulation and exercise of the right to be informed of persons prosecuted in the context of fair trial: individual aspects. – Article.

The article analyzes international and domestic legal acts regulating the right to information in criminal proceedings in the context of ensuring the right to a fair trial. The substantive elements of the right to information in the criminal process have been defined and the purposes and procedural requirements for informing about the grounds of detention have been analyzed. The main factors that make it difficult to implement and propose concrete ways of solving these problems are considered.

Key words: right to a fair trial, right to information, purpose of informing, informing about the grounds of detention.